

Hồi Thứ Sáu

TIẾNG CƯỜI KINH HÀO KHÁCH

Trong lúc Cừu Cốc đang nghĩ ngợi, giận dữ thì Khất Tiên đã phúi áo đứng lên, cười ha hả nói:

– Thật là linh được! Không ngờ thần hiệu một cách nhanh chóng đến như thế!

Cừu Cốc thở ra nói:

– Nhưng rất tiếc là người luyện thuốc lại không có phần hưởng!

– Người trước trồng cây, kẻ sau núp bóng. Cha cháu tuy không được hưởng nhưng giờ đây cháu hưởng cũng là phải vậy.

Bỗng cảnh tượng nơi bờ hồ khi nãy lại xuất hiện trong đầu óc Cừu Cốc. Chàng đã nhận định nhân cách của vị lão tiên bối này rồi nên thở dài nói:

– Chỉ hận văn bối tuổi còn nhỏ dại đối với mọi việc không thể phán đoán cho minh bạch được nên cũng chẳng hiểu thuốc này có phải do tự tay cha cháu luyện ra không?

Tiếp theo chàng đem sự việc trong đêm cha chàng bị sát hại mẹ chàng rớt nơi thâm cốc cùng Hứa thúc thúc chết thảm thương, việc chàng lấy được đan thư đan dược, nhất nhất thuật rõ cho Khất Tiên nghe.

Khất Tiên kinh ngạc nói:

– Có việc ấy sao? Vậy mà lão phu cứ tưởng là lời đồn đại hư huyền chứ!

Đoạn ông ta đến bên đồng lửa nơi góc tường, bới than lấy ra một con gà quay to tướng.

Khất Tiên xé một chiếc đùi đưa cho Cừu Cốc rồi nhai ngấu nghiến trông rất ngon lành.

Vừa ăn ông ta vừa gục gặc đầu vừa hỏi:

– Ủ! Lão hỏi cháu, cha cháu từ Trường bạch sơn về đã bao lâu rồi?

– Đã trên một năm.

– Theo cháu thấy trước kia và sau này người có gì thay đổi?

Cừu Cốc gặm hết đùi gà, vất xương vào góc tường vừa thở dài nói:

– Trước kia đối với cháu cha cháu rất nuông chiều, có lúc lại dạy cháu đọc sách, luyện tập võ công, đối với mẹ cháu cũng rất ôn hòa, thương mến. Nhưng sau khi từ Trường bạch sơn về, ngay cả nhà cũng không ở, cứ mãi làm gì trong hang động suốt ngày. Mẹ cháu muốn vào thăm cũng không cho.

– Việc này rất dễ hiểu vì y đang nấu thuốc cùng luyện tập võ công. Chỉ có một điểm lão nghĩ chẳng ra là đan dược đã luyện thành rồi sao chẳng nhờ nó mà giúp cho tăng công lực, tội gì phải đi bế môn khổ luyện?

– Có lẽ phải làm như thế mới luyện được môn thần công gì đấy?

Khất Tiên cười lớn nói:

– Cháu không hiểu gì cả, mục đích của sự bế quan là để yên tĩnh suy nghĩ ra một môn công phu gì đấy, hoặc để yên thân tu luyện nội công thêm dồi dào. Nay thần công đã được đan thư ghi sẵn, chỉ cần có nội lực thì nhờ Long Hồ Cửu Hoàn Đơn trợ giúp cần chi phải xây mặt vào vách khổ sở như thế?

Cừu Cốc không hiểu gì cả hỏi:

– Tiên bối nghi ngờ cha cháu không hề bế quan?

– Không những nghi ngờ cha cháu không hề bế quan mà ngay cả thân phận người này cũng thành vấn đề đáng suy nghĩ nữa. Trước kia cha mẹ cháu bay nhảy giang hồ, chúng bạn đều khen tặng cho là Trọc thế tiên tử, thử nghĩ hai người khấn khít là dưỡng nào?

– Việc này có liên quan gì đến cái chết của cha cháu?

Khất Tiên cười:

– Cháu thật là con nít, cha cháu đã chiếm được cái thế kỳ thư, tại sao không cùng mẹ cháu đồng nghiên cứu tu luyện mà lại ích kỷ như vậy, điều này cũng đủ để cho lão nghi ngờ rồi!

Cừu Cốc vội cãi:

– Chính mắt cháu thấy gia phụ bế quan mà sao lại giả được?

– Nếu không phải là giả thì chắc đã bị mê hoặc tinh thần, biến đổi bản tính rồi đấy.

Cừu Cốc càng nghĩ ngợi càng thấy lòng chua xót, bất giác nước mắt tuôn trào.

Khất Tiên đứng dậy nói:

– Khóc mà làm gì, dung cảm lên. Sau này còn gặp phải nhiều việc gian nan nữa, không những giờ đây cháu mang mối thù cha mẹ phải rửa, vai còn phải gánh vác trách nhiệm của Ngu lãnh toàn chân phái và phải bảo vệ chánh nghĩa của võ lâm.

Cừu Cốc ngơ ngác hỏi:

– Cháu?

– Không phải cháu thì còn ai vào đây. Nếu trời không có ý trao cả trách nhiệm ấy cho cháu thì đâu khiến cháu gặp phải nhiều việc bất ngờ như vậy?

Nói đến đây Khất Tiên đổi giọng nghiêm nghị:

– Lão sẽ giúp cho cháu một tay để khám phá cho ra vụ bí mật về cha cháu. Giờ đây cháu cần rời khỏi đây ngay, để được an toàn. Lão tưởng cháu nên về động của sư huynh là Ty Trần Đạo trưởng ở ít lâu, tránh sự ám hại của thiên hạ.

Cừu Cốc tỏ vẻ cứng rắn:

– Không! Cháu phải tìm cho ra cha cháu, dù là thật hay giả, cho dù người đã bị mê hoặc thần kinh đi nữa, cháu cũng phải tìm cho gặp mặt người để nói chuyện.

– Như vậy cũng được song cần nên cẩn thận cho lắm.

Suy nghĩ giây lát bỗng Khất Tiên lại cười lớn nói:

– Lão thật lẩn thẩn lo cho cháu uống công, sư huynh Ty Trần của cháu đã đồng ý cho cháu hạ sơn là tất nhiên đã sắp đặt rồi, cháu cứ yên tâm. Ngu lãnh Toàn chân phái tuy gần đây chưa hầu công khai ra mặt trên giang hồ nhưng thế lực đã chiếm cứ khắp nơi. Cháu đi đâu cũng không đến nỗi bị nguy hại.

Nói dứt ông lập tức phóng ra khỏi miếu như mui tên, phút chốc mất dạng.

Cừu Cốc đứng sững giây lát, chàng nghĩ việc báo thù là việc thứ hai, trước hết ta phải tìm cho được cha ta để rõ trắng đen đã.

Chàng bắt đầu cất bước lên đường. Vừa xuống khỏi Lư sơn không bao xa, thì thị trấn Giang Châu đã hiện ra trước mặt.

Chàng biết rằng giờ đây giang hồ đã truyền tụng ai cũng đều chú ý đến thanh thần kiếm trên lưng chàng. Nhưng nếu vì thế mà chàng ẩn lánh thì làm sao có thể tìm cha chàng được.

Giang châu là một thị trấn nằm trên sông Trường giang, dân cư đông đúc, tấp nập lạ thường, xuyên qua mọi người chàng tìm đến một tửu lầu.

Đột nhiên một mùi thơm phảng phất thoảng qua, một thiếu nữ cực kỳ đẹp đẽ, đẹp đến nỗi Cừu Cốc không dám nhìn thẳng vào mặt nàng.

Thiếu nữ đến trước mặt Cừu Cốc hỏi chàng:

– Dám hỏi công tử phải họ Lữ chăng?

Cừu Cốc kinh ngạc:

– Sao cô nương biết?

– Như vậy công tử là chủ của bảo vật thần kiếm Lữ Cừu Cốc?

Cừu Cốc lạnh người thầm nghĩ:

– Tin tức trong vụ lâm lan truyền thật mau lẹ. Xem nàng ra tay bằng cách nào?

Chàng cười đáp:

– Tai mắt của phương giá kẻ cũng tinh thông lắm đấy.

Thiếu nữ cười hồn nhiên:

– Thiếp gọi là Từ Thanh Thu, đây không phải là nơi nói chuyện, xin mời công tử vào tửu điểm.

Cừu Cốc đã có ý định vào tửu điểm tìm thức ăn, nghe thiếu nữ mời chàng không từ chối liền gật đầu ngay.

Hai người bước lên trên lầu, tìm một nơi khoáng đãng, ngồi xong Từ Thanh Thu không hỏi ý Cừu Cốc, tự gọi điểm tiểu nhị lên điểm mấy món ăn. Việc này là lẽ thường nhưng không khỏi khiến cho Cừu Cốc kinh dị, tự bảo thầm:

– Sao nàng điểm những món ăn mà trước kia cha ta rất thích vậy?

Từ Thanh Thu điểm xong thức ăn, điểm tiểu nhị đi rồi, nàng đưa mắt nhìn vờ vắn nơi giòng sông lững lờ trước mặt.

Từ nhỏ đến lớn không quen tiếp xúc với phái nữ, thấy nàng không nói chuyện chàng cũng ngồi im ngắm quang cảnh chung quanh.

Một lát sau tiểu nhị đã bưng các thức ăn rượu thịt lên xong, Từ Thanh Thu mới quay người lại nâng ly cười nói với Cừu Cốc:

– Lâu nay thiếp không quen uống rượu, nhưng nay may mắn được quen một người bạn như chàng, thiếp xin cạn một ly để chúc mừng vậy.

Nói dứt nàng đưa ly lên miệng uống một hơi cạn.

Cừu Cốc cũng hai tay nâng ly lên, song trong lòng vẫn có ý nghĩ ngờ nên do dự chưa dám uống.

Thanh Thu thấy thế cười nói:

– Chàng ngại trong rượu có ám độc sao? Đừng nên quan ngại, nếu thiếp muốn đoạt kiếm báu của chàng thì cần gì phải mệt nhọc đến thế!

Nghe Thanh Thu nói thế Cừu Cốc càng không dám uống, Thanh Thu vẫn thản nhiên đưa đưa gắp một miếng cá tươi bỏ vào miệng và cười nói:

– Ví dụ giờ đây thiếp bỗng nhiên giở chiêu Ngân hán siêu siêu công vào chàng liệu chàng phải như thế nào?

Cừu Cốc chưa biết trả lời cách sao thì Thanh Thu đã tiếp:

– Chàng nhất định phải lách mình tránh và đánh ra chiêu Tà dương thảo mộc để phá thế chưởng của thiếp, rồi lập tức công tiếp chiêu Kim phong ngọc lộ chuẩn bị dùng chưởng lực cương mãnh khiến thiếp phải rời khỏi chỗ ngồi. Nhưng không ngờ thiếp đã sớm hơn dùng chiêu Sơn mạc hồi vân để tránh thế Tà dương thảo mộc của chàng, tiếp theo thiếp sử dụng môn Thiết vân ngẫu hợp thuận tay đoạt mất kiếm trên mình chàng rồi tung ra cửa sổ đi luôn.

Cừu Cốc kinh ngạc vô cùng, Thanh Thu lại mỉm cười hỏi:

– Thiếp nói có đúng chẳng?

Cừu Cốc nghĩ thầm: Thật vậy nếu lúc này khi ta nâng ly rượu mà nàng dùng mấy chiêu thức ấy thì quả ta không thoát khỏi, kiếm ta sẽ bị nàng đoạt ngay. Càng nghĩ chàng càng kinh sợ và tức giận, bản tính nam nhi quật khởi, chàng liền đứng phắt dậy cười nhạt nói:

– Vậy cô nương cứ thử đi xem nào!

Thanh Thu thấy chàng giận đến đỏ mặt, liền dịu dàng nói:

– Chẳng qua thiếp nói chơi đấy thôi, chàng lựa phải giận dữ chi vậy?

Cừu Cốc cũng tự hiểu mình quá ngây ngô, vô tình mất phong độ của một người trai. Chàng người nói:

– Thật ra nếu lúc này cô nương áp dụng những điều đã nói thì thế nào tại hạ cũng thua ngay.

Thanh Thu lấy đĩa gấp đồ ăn bỏ vào chén của Cừu Cốc nói:

– Chàng và thiếp kẻ nam người bắc rất khó trùng phùng, việc gì phải đem những việc đánh nhau ra nói, mời chàng ăn uống cho vui vẻ đi.

Cừu Cốc định mở miệng hỏi lai lịch của nàng song Thanh Thu đã hiểu cười nói:

– Nơi công cộng này chỉ có thể nói những chuyện phong hoa tuế nguyệt, không nên bàn đến chuyện quan trọng. Còn lai lịch của thiếp và thế nào thiếp biết được chàng, đợi khi có cơ hội thuận tiện, thiếp sẽ tự nói rõ cho chàng biết.

Cừu Cốc trong lòng vẫn ngờ vực, nhưng tự cho là trai nam nhi, cũng không nên tỏ ra thái độ quá sợ sệt.

Từ Thanh Thu người đã đẹp ăn nói lại lưu loát. Nàng đem những chuyện lịch sử, địa lý, danh lam thắng cảnh rành rẽ bàn luận chữ tuyệt đối không đả động gì đến võ học hay thân thế của cả hai bên.

Hai người vui vẻ dùng cơm xong, Thanh Thu liền đặt trên bàn một gói bạc, rồi không đợi thối lại, liền đứng dậy xuống lầu, Cừu Cốc theo sát sau lưng nàng.

Trong lúc hai người đi ngang qua đại thính, không hiểu cố ý hay vô tình cùi chỏ của Thanh Thu bỗng đụng vào người của Cừu Cốc khiến chàng ngoảnh lại, vừa thấy một cụ già mặc áo xanh đang đứng đăm đăm nhìn hai người.

Cụ già này đôi mắt sáng như sao băng, hai bên thái dương huyết nổi cao, chứng tỏ là một người có công lực thâm hậu.

Vừa ra đến cửa tửu quán, Từ Thanh Thu liền đề nghị đến bên hồ đi dạo, này giờ Cừu Cốc muốn dò xét lai lịch của Thanh thu nên không ngần ngại gật đầu ưng thuận.

Đến bên bờ sông nước chảy, Từ Thanh Thu đứng dựa lưng vào một cây liễu rủ bên bờ hồ, mắt mơ màng nhìn giòng nước hỏi:

– Hiện giờ chàng định đi đâu?

– Đi tìm cha tôi để biết người sống chết thế nào.

– Nếu rui ông đã chết rồi thì sao?

– Phụ mẫu chi cừu bất cộng đái thiên, tôi sẽ cố gắng hết sức để tìm cho được kẻ thù rửa hận.

– Chàng đã biết ai là kẻ thù chưa?

– Lựa phải hỏi chi, hẳn nhiên là Thiết Kỳ Ngân Tinh và Kim Kiếm Thư Sinh là kẻ thù chính.

– Còn ngoài ra?

– Tôi không biết.

– Trên đời có nhiều trường hợp mà ta không ngờ được. Mong chàng đừng nên quá chủ quan mà hỏng việc.

– Chẳng lẽ chính mắt tôi thấy mà còn bảo sai được sao?

– Vâng, có lẽ chàng cũng không đến nỗi sai mấy.

Thanh Thu vừa nói vừa lấy tay vuốt mái tóc mây bị gió thổi nhìn Cừu Cốc hỏi:

– Năm nay chàng bao nhiêu tuổi?

– Đúng mười lăm.

– Thiếp mười sáu, lớn hơn chàng một tuổi. Vậy chàng gọi thiếp bằng chị mới đúng.

Cừu Cốc khẽ gật đầu nhưng không hề nói chi cả. Từ Thanh Thu nhìn chàng giây lát nói:

– Hiện giờ trước mắt em lắm nguy cơ. Trừ những kẻ thù giết cha em, giờ họ muốn giết luôn em để dứt hậu họa, còn rất nhiều nhân vật giang hồ cứ nau nấu muốn đoạt cho được thần kiếm trên người em, chắc em cũng thấy thế chứ?

– Việc đó em đã biết và em cũng có ý mong như thế. Nếu không làm sao tìm cho ra được kẻ thù.

Từ Thanh Thu gật đầu như thán phục nói:

– Lúc này chị đã biết võ công của em rồi, đi lại giang hồ cũng đủ xoay xở chỉ còn kinh nghiệm hơi kém cỏi. Em nên chú ý quan sát mọi việc, đồng thời cũng nên kìm hãm đừng cho tình cảm quá xúc động, chị đến đây đáng lẽ định cho em biết một tin, nhưng nghe nói cha em đã tái xuất giang hồ nên chị chờ xem sự việc phát triển ra sao đã.

Cừu Cốc thở dài buồn bã:

– Chỉ tại vô tình em được thần kiếm này, nên mất đi cơ hội nói chuyện với

cha em. Nếu biết vậy em thà không thêm lấy kiếm còn hơn.

Nói đến đây bỗng nhiên trên bờ sông có một người đi lại trầm giọng tiếp lời chàng:

– Người cha như vậy không gặp cũng bằng hơn.

Cừu Cốc giật mình ngẩng đầu lên xem, thấy kẻ nói ấy không ai khác hơn chính là Thương hồ kiếm khách Hàn Kỳ, chàng kinh ngạc hỏi:

– Sao Hàn bá phụ lại có thể thốt ra những lời như thế?

Hàn Kỳ ngửa mặt lên trời cười lớn:

– Trên đời thiếu gì người làm cha mẹ không tròn, song hạng người như cha người vậy thật không đáng làm người.

Cừu Cốc giận đỏ mặt:

– Bá phụ sao lại đứng trước mặt vãn bối mà lại đi nói xấu gia phụ?

Hàn Kỳ liền sầm ngay nét mặt quát lớn:

– Lão phu cùng Lữ Tử Thu giao tình đã tuyệt, từ nay về sau người đừng gọi ta là bá phụ nữa nghe chằng?

Cừu Cốc vốn tính trung hậu, nghe Hàn Kỳ mắng cha chàng, cảm thấy khó chịu vô cùng, sắc mặt biến đổi cười nhạt nói:

– Nếu tiền bối dạy thế, vãn bối không dám trái lời. Song hôm nay không hiểu tiền bối ngẫu nhiên hay có ý đến tìm vãn bối?

– Ta chẳng cần nói dối làm gì. Hôm nay ta đến tìm người đấy.

– Tìm vãn bối? Có lẽ tiền bối đã nghe thuộc hạ về báo tin nên đến đây tìm vãn bối chứ gì?

– Thôi đừng giả vờ ngu ngốc, ta cho người biết việc ta với cha người thì đâu còn đó, ta sẽ tính với y sau, còn việc thằng hán tử mặt theo bị người đả thương là việc nó muốn rước lấy sự nhục vào thân, ta cũng chẳng trách. Hôm nay ta khuyên người nên ngoan ngoãn trao trả con gái ta ra đây, ta sẽ tha cho người nếu không thì đừng trách.

Cừu Cốc ngơ ngác không hiểu sao lắm người tìm chàng để hỏi Thanh Thanh, song gần đây ngoài Từ Thanh Thu ra chàng có gặp cô gái nào khác đâu.

– Cháu chưa từng gặp qua nàng.

– Lão. Lão phu sớm được tin cho biết đã thấy rõ ràng hai đứa bay đi chơi với nhau, người dám chối cãi sao?

– Vãn bối từ trước tới giờ chưa từng biết nói dối, thật ra cháu chưa gặp nàng.

Hàn Kỳ giận dữ quát:

– Thật cha nào con nấy. Nếu người còn dám tráo trở trước mặt lão phu, lão sẽ

cho người một bài học mới được.

Cừu Cốc nghe thế tức đến lộn ruột, đang muốn cãi lại thì bỗng nhiên một giọng nói lạnh như tuyết, trầm giọng bảo:

– Cừu Cốc người tát vào mặt lão thất phu vô đức ấy cho ta.

Cừu Cốc giật mình kinh ngạc, quay đầu lại buột miệng hỏi:

– Thân phụ! Thì ra là người!

Chàng vừa nói vừa tung mình nhảy đến bên người ấy. Kẻ vừa đến vẫn lạnh lùng khoắc tay:

– Ta bảo gì người có nghe không?

Cừu Cốc không khỏi sững sờ. Cha chàng lâu nay đâu có đối đãi với chàng lạnh nhạt như thế. Bỗng những lời căn dặn của Khất Tiên liền xuất hiện trước mắt chàng.

– Có lẽ cha ta đã bị mê hoặc nên biến đổi bản tánh chăng?

Hồ Thương Kiếm Khách Hàn Kỳ vừa thấy Lữ Tử Thu xuất hiện liền cười lớn nói:

– Họ Lữ kia, người đến đúng lúc lắm. Hôm trước ta bị một chưởng của người đả thương, giờ đây vốn lời trả đủ. Ta cùng người đấu một trận sống chết xem nào.

Lữ Tử Thu cười khẩy:

– Ta cần chi phải đấu với người cho mệt sức. Cừu Cốc người thay chàng tặng cho lão vài chưởng xem nào.

Tuy đoán biết tính tình cha đã thay đổi dị thường nhưng Cừu Cốc vẫn tuân mạng đáp:

– Con xin nghe lệnh.

Và nhanh như chớp chàng đã nhảy tới trước mặt Hàn Kỳ.

Vốn tánh tự cao, Hồ Thương Kiếm Khách Hàn Kỳ thấy Lữ Tử Thu có thái độ khinh khi mình nên giận dữ quát lớn:

– Họ Lữ kia! Đừng khinh người quá lễ!

Bất kể Cừu Cốc đã đến trước mặt, ông liền tung mình nhảy tới tấn công vào người Lữ Tử Thu.

Cừu Cốc thấy thế cũng quát lớn:

– Vãn bối khó trái lời cha. Hôm nay đành chịu đắc tội, xem chưởng đây.

Nói dứt chàng liền vung song chưởng lẹ như chớp đánh theo sau lưng ông ta, Hàn Kỳ nào xem đũa con nít ấy ra gì, không buồn quay đầu lại, dùng năm thành chân lực phản thủ đánh ngược lại.

Chỉ nghe một tiếng bốp, Hàn Kỳ bị thế chưởng của Cừu Cốc đánh quá mạnh,

lảo đảo bước tới mấy bước. Cung may Cửu Cốc chỉ dùng có sáu bảy thành công lực, nên không ông sẽ bị đả thương ngay tại chỗ.

Thế chưởng của Cửu Cốc vừa rồi không những khiến Hàn Kỳ kinh dị, mà ngay cả Lữ Tử Thu cũng phải rùng mình, ông thâm nhủ:

– Xem như vậy có lẽ Long Hồ Cửu Hoàn Đơn cùng cuốn đan thư đã bị thăng nhỏ này lấy đi rồi.

Hàn Kỳ không để ý nên bị Cửu Cốc đẩy lui, lửa nóng càng lên. Ông càng tức Lữ Tử Thu hơn nữa, liền xông ngay vào họ Lữ đang đứng trước mặt.

Song người ông vừa xẹt đến, thì Cửu Cốc cũng vừa nhanh nhẹn đứng chặn ngang trước mặt cũng tay nói:

– Xin tha thứ cho vãn bối đã đường đột mạo phạm.

Hàn Kỳ tức bực cười lớn:

– Nếu người xem ta là trưởng bối, thì đã không ra tay công ta như vậy.

Bỗng lúc ấy một chiếc thuyền nhanh như tên lướt sóng phi đến. Thuyền vừa cập bờ một bọn người nhẹ nhàng nhảy lên, dẫn đầu là một công tử áo quần sang trọng tay cầm cây quạt, lớn tiếng quát:

– Tên tiểu tử họ Lữ kia! Người thật là to gan!

Tiếng quát vừa dứt, thân người cũng vừa đến nơi. Thì ra y chính là Ngọc Thông công tử, theo sau là bốn cụ già, mỗi người mặc một sắc áo xanh, đỏ, vàng, trắng. Cụ già mặc áo xanh chính là người Cửu Cốc đã trông thấy tại tử lâu.

Vừa lên đến bờ, bọn Ngọc Thông công tử đã bao vây lấy Cửu Cốc vào giữa.

Từ Thanh Thu nãy giờ đứng ngoài, nhìn đăm đăm vào mặt Lữ Tử Thu, thấy mặt ông ta trắng như người mất máu, không hề có sự phản ứng gì, nàng cau mày thâm bảo:

– Hừ, đóng kịch khá giống. Cung có ngày cô nương sẽ tháo cái mặt nạ của người xuống xem.

Nghi thế nàng bèn tung mình nhẹ như chiếc lá hạ xuống bên Cửu Cốc giận dữ quát:

– Y bảo vậy sao em lại nghe lời?

Cửu Cốc thở dài đáp:

– Biết làm sao bây giờ. Cho dù cha em bảo em phải chết, em cũng không dám cãi.

Từ Thanh Thu vẫn tức bực:

– Ví dụ như y không phải là cha thật của em thì sao?

– Đó là một việc khác.

Trong lúc Từ Thanh Thu muốn nhắc nhở cho Cừu Cốc tỉnh ngộ thì Ngọc Thông công tử đã đến trước mặt lấy chiếc quạt chỉ vào mặt Cừu Cốc bảo:

– Bất luận người đã thối hôn hay chưa, Hàn lão bá vẫn là một vị trưởng bối. Người dám lớn gan phạm thượng, nếu hôm nay ta không dạy cho người thì còn gì Ngọc Thông công tử nữa.

Vốn nơi Song kiếm phong, Ngọc thông công tử đã định gây sự với Cừu Cốc rồi. Chỉ vì có bọn Thiết Kỳ Ngân Tinh nên không có phần của chàng. Sau lại thấy Cừu Cốc chiếm được thần kiếm, lòng càng hậm hực, gã phái các tay bộ hạ rải rác khắp nơi tìm kiếm. Nay lại gặp mặt tại đây, gã trách thế là để lấy lòng Hàn Kỳ, và thừa cơ đoạt thần kiếm, thật là nhất cử lưỡng tiện.

Hàn Kỳ vừa thấy Ngọc Thông công tử xuất hiện, liền trầm giọng căn dặn:

– Ngọc Thông ta giao thẳng sức sanh ấy cho người, còn ta đối phó lão già.

Ngọc thông công tử cúi đầu nói:

– Xin bá phục cứ tự tiện. Văn bối quyết không để cho hấn chạy thoát.

Nói dứt chiếc quạt liền phát ra, bốn lão già chia nhau bốn phía, chuẩn bị cử chưởng xông vào Cừu Cốc.

o O o